

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **Jezero Kopa, s. r. o.**, IČ 29009324, se sídlem U Sluncové 666/12a, Praha 8, zast. JUDr. Radkou Kubešovou, advokátkou, se sídlem Ve Dvoře 70, Lázně Toušeň, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2015, č. j. 46 A 103/2013 - 42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 6.800 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokátky JUDr. Radky Kubešové.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím ze dne 31. 7. 2013, č. j. 115567/2013/KUSK, zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Brandýs nad Labem - Stará Boleslav (dále jen „stavební úřad“) ze dne 4. 4. 2013, č. j. 018103/2013, kterým stavební úřad prodloužil na dobu 2 roků ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí platnost stavebního povolení vydaného dne 8. 11. 2010 pod č. j. Výst 057125/2010/JJ (dále jen „stavební povolení“). Stavební povolení vydal stavební úřad městu Brandýs nad Labem - Stará Boleslav na stavbu „Dům Seniorů“. Tato stavba se skládá z hlavní budovy s lůžkovou částí, technickým vybavením, restaurací a lapačem tuků na pozemcích parc. č. 276/35, 276/77 v katastrálním území Stará Boleslav, Brandýs nad Labem - Stará Boleslav, zapsaných

v katastru nemovitostí vedeném u Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, Katastrální pracoviště Praha-východ.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že stavební povolení má obecně stanovenou platnost na dva roky s tím, že stavební úřad může na základě žádosti stavebníka platnost stavebního povolení prodloužit. Žalovaný zdůraznil, že řízení o prodloužení platnosti stavebního povolení není pokračováním stavebního řízení. Veřejný zájem na ochraně přírody a krajiny je zájmem legitimním a vyhodnocení vlivů stavby na životní prostředí je součástí povolovacího procesu, ale protože nebyla zpochybněna zákonnost a správnost stavebního povolení, nelze podle žalovaného dovodit, že by výskyt chráněného pavouka *Diplocephalus erithropus* - snovačka červenonohá (*Theridiidae*) (dále jen „snovačka červenonohá“) byl bez dalšího důvodem pro neprodloužení platnosti stavebního povolení. Stavební úřad podle žalovaného nemohl tuto otázku v řízení o prodloužení platnosti stavebního povolení zkoumat, neboť zákonodárce pro řízení o prodloužení platnosti stavebního povolení nepředpokládá, že dotčené správní orgány předloží nová závazná stanoviska. Dále žalovaný uvedl, že stavební úřad při zahájení řízení o prodloužení platnosti stavebního povolení byl povinen vycházet z § 47 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, a v oznámení o zahájení řízení tedy nemohl účastníkům sdělit, že k pozdě podaným námitkám a důkazům nebude přihlížet, neboť správní řád koncentrační zásadu neobsahuje. Žalobkyně proto mohla uplatnit své námitky kdykoliv v průběhu 4 a půl měsíce od zahájení řízení do vydání rozhodnutí, což však neučinila. Podle žalovaného § 63 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), zaručuje právo každého na volný průchod přes pozemky, avšak pozemky parc. č. 276/35, 276/77 a 276/6 v katastrálním území Stará Boleslav jsou pozemky stavební a § 63 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny se na ně nevztahuje. Žalovaný rovněž vyloučil, že by pěšina, která vznikla na uvedených pozemcích, mohla být účelovou či pozemní komunikací.

Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 30. 9. 2015, č. j. 46 A 103/2013 - 46, zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění uvedl, že stavební úřad nestanovil lhůtu k uplatnění námitek přiměřeně okolnostem případu. Uplatnění zájmu účastníků řízení nemůže být jen formální, ale musí být umožněno i prakticky. Žalobkyně před podáním námitek chtěla nahlédnout do spisu, aby je mohla relevantně učinit. Jelikož polovina vymezené lhůty připadla na dny pracovního volna a další dny byly blízké vánočním svátkům, měla žalobkyně k dispozici pro nahlédnutí do spisu toliko jediný úřední den. Z tohoto důvodu žalobkyně požádala o prodloužení lhůty k vyjádření, avšak stavební úřad její žádost ignoroval. Krajský soud podotkl, že ani velká časová prodleva mezi zahájením řízení a vydáním rozhodnutí neumožňuje přisvědčit žalovanému, že žalobkyně měla dostatečnou možnost svá práva uplatnit. Podle krajského soudu nemůže jít žalobkyni k tíži, že námitky nepodala, neboť stavební úřad v oznámení o zahájení řízení výslovně uvedl, že k námitkám podaným po desetidenní lhůtě, kterou stanovil, nebude přihlížet. Krajský soud zpochybnil závěr žalovaného, že stavební úřad nebyl oprávněn v řízení o prodloužení platnosti stavebního povolení posoudit otázku výskytu chráněné snovačky červenonohé. Stavební úřad byl povinen k námitkám dotčených osob posoudit aktuální situaci a zkoumat, zda neexistují okolnosti, jež brání prodloužení platnosti stavebního povolení. Krajský soud nepřisvědčil žalobkyni, že pěšina na

pokračování

pozemcích parc. č. 276/35 a 276/77 v katastrálním území Stará Boleslav, je pěšinou ve smyslu § 63 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny a rovněž odmítl i žalobní námitku, že tato pěšina je účelovou či pozemní komunikací.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost. V ní namítl, že krajský soud nesprávně posoudil přiměřenost lhůty k podání námitek. Podle stěžovatele si žalobkyně mohla se stavebním úřadem domluvit termín nahlížení do spisu i mimo úřední hodiny, a tudíž mohla svého práva využít i ve stanovené lhůtě. Stěžovatel připomněl, že měsíc prosinec neobsahuje speciální ustanovení k počítání času a že je tedy stanovení lhůty v souladu se zákonem, a žalobkyně tudíž nebyla na svých právech zkrácena. Navíc žalobkyně mohla do spisu nahlédnout kdykoliv do vydání rozhodnutí ve věci samé, neboť řízení o prodloužení platnosti stavebního povolení nepodléhá koncentrační zásadě. Ostatně stěžovatel námitky žalobkyně vypořádal a neshledal je důvodnými. Žalobkyně totiž uvedla pouze hypotetické informace bez doložení skutečných důkazů o výskytu chráněné snovačky červenonohé. Navíc žalobkyně podle stěžovatele není v postavení subjektu, jež má chránit zájmy ohrožených druhů živočichů. Nicméně stěžovatel uvedl, že pro případ, že se výskyt chráněné snovačky červenonohé potvrdí, může to být při splnění zákonných podmínek důvodem pro obnovu stavebního řízení ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu.

Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že se plně ztotožňuje se závěry krajského soudu. Setrvala na názoru, že ji stavební úřad zkrátil na právu efektivně uplatnit námitky a že jeho postup je v rozporu s principy dobré správy. Stěžovatel porušil i ustanovení § 4 odst. 1 správního řádu, podle kterého je veřejná správa službou veřejnosti. Žalobkyně uvedla, že stavební úřad porušil i další ustanovení správního řádu, konkrétně § 4 odst. 3 a 4, § 36 odst. 2, § 38 odst. 1, § 39 odst. 1 a 2. Stavební úřad pochybil, pokud na žádost žalobkyně o prodloužení lhůty k vyjádření nereagoval. Jeho postup nemůže omluvit ani to, že ve spise neměly být téměř žádné podklady, nebo že přes poučení o stanovení lhůty měla žalobkyně námitky po uběhnutí lhůty uplatnit. Stavební úřad neměl vůbec stavební povolení vydat, neboť se na předmětných pozemcích nachází snovačka červenonohá, což je kriticky ohrožený druh pavouka. Žalobkyně souhlasí se závěrem krajského soudu, že se stavební úřad nevypořádal s námitkou porušení zájmů na ochraně přírody a krajiny a že tedy neměl vydat rozhodnutí, jímž prodloužil platnost stavebního povolení. Výskyt snovačky červenonohé lze potvrdit výsledkem či čestným prohlášením členů Základní organizace Českého svazu ochránců přírody v Brandýse nad Labem - Stará Boleslav (dále jen „základní organizace“), jehož jedním z hlavních cílů je zachování a obnova druhové rozmanitosti, péče o vzácné biotopy či podpora ohrožených druhů rostlin a živočichů, včetně mapování výskytu živočichů. Tato organizace podala bezúspěšně podnět k zahájení řízení ve smyslu § 66 a § 67 zákona o ochraně přírody a krajiny. V podnětu uvedla, že provedení stavebního záměru je v rozporu s čl. 35 Listiny základních práv a svobod a Úmluvou o biologické rozmanitosti vyhlášené pod č. 134/1999 Sb. Krajský úřad Středočeského kraje, odbor životního prostředí a zemědělství, v reakci na podnět základní organizace uvedl, že snovačka červenonohá není kriticky ohrožený druh ve smyslu § 66 a § 67 zákona o ochraně přírody a krajiny. S tímto závěrem žalobkyně nesouhlasí a namítla, že mezi kriticky ohrožené druhy je nutné řadit i ty druhy, které splní kritéria pro zařazení mezi kriticky ohrožené druhy, tak jak je stanoví významné mezinárodní organizace. Posouzení, zda je snovačka červenonohá kriticky ohrožený druh,

postoupil Krajský úřad Středočeského kraje, odbor životního prostředí a zemědělství, na základě podaného podnětu základní organizace k vyřešení Městskému úřadu Brandýs nad Labem - Stará Boleslav, odboru životního prostředí, který se doposud k věci nevyjádřil. Podle žalobkyně nemůže být stavební povolení zákonné, neboť bylo vydáno na základě nezákonného závazného stanoviska. Dále žalobkyně namítla, že sice není subjektem zabývajícím se problematikou ochrany přírody, avšak může namítat porušení zájmů na ochraně ohrožených druhů, neboť jí svědčí právo na příznivé životní prostředí. Podle žalobkyně si při projednávání prodloužení platnosti stavebního povolení měl stavební úřad zajistit nové, aktuální závazné stanovisko. Žalobkyně neiniciovala obnovu řízení, neboť měla za to, že podklady řízení postačí k tomu, aby stavební úřad prodloužení platnosti stavebního povolení nepovolil. Ostatně obnovit řízení mohl ex offio i stavební úřad. Žalobkyně Nejvyššímu správnímu soudu navrhla, aby kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že ji stěžovatel podal z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. „[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.“ Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Kasační stížnost není důvodná.

Podle § 4 odst. 4 správního řádu „[s]právní orgán umožní dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy.“

Nejvyšší správní soud uvádí, že lhůta, kterou stavební úřad žalobkyni poskytl k uplatnění námitek, nebyla přiměřená. Byť skutečně měsíc prosinec neobsahuje speciální ustanovení o počítání času, neznamená to, že by stavební úřad svým ryze formalistickým přístupem neomezil žalobkyni v jejích právech. Naopak stavební úřad měl dbát na to, aby žalobkyni byla poskytnuta taková lhůta, během níž bude moci efektivně uplatnit svá práva. Tím, že se faktická lhůta k nahlédnutí do spisu zmenšila na toliko jeden pracovní den, a to den následující po doručení oznámení o zahájení řízení, nelze považovat postup stavebního úřadu za souladný se zákonem a s principy dobré správy, jak upozornila žalobkyně. Nesprávnému procesnímu postupu se přitom stavební úřad mohl vyhnout tím, že by k žádosti žalobkyně prodloužil lhůtu k uplatnění námitek, v průběhu které by žalobkyně mohla do spisu nahlédnout a následně uplatnit námitky. Tuto žádost však stavební úřad nesprávně ignoroval a neumožnil žalobkyni efektivní uplatnění procesních práv. Zdejší soud odmítá tvrzení stěžovatele, že žalobkyně mohla uplatnit námitky i po uběhnutí desetidenní lhůty. Jelikož stavební úřad žalobkyni poučil, že námitky může podat pouze ve stanovené lhůtě, považuje zdejší soud za nepřipustné, aby bylo kladeno žalobkyni k tíži, že se držela poučení správního orgánu v důvěře ve správnost údajů

pokračování

uvedených v oznámení o zahájení řízení a námitky v řízení před stavebním úřadem neuplatnila. Pokud s odkazem na § 112 odst. 2 stavebního zákona stavební úřad stanovil lhůtu pro uplatnění námitek pro řízení o prodloužení platnosti stavebního povolení, došlo tím ke koncentraci řízení a v důsledku toho pak žalobkyně nemohla po uplynutí lhůty námitky uplatnit. Tvrzení stěžovatele, že správní řád neobsahuje koncentrační zásadu, je proto v projednávané věci liché. Obdobně ani odkaz na skutečnost, že ve spise nejsou žádné podstatné dokumenty či obdobná tvrzení, nemůže podle Nejvyššího správního soudu obhájit nesprávný procesní postup stavebního úřadu. Stavební úřad byl povinen umožnit žalobkyni do spisu nahlédnout a to bez ohledu na to, zda spis obsahuje či neobsahuje podstatné dokumenty. Obdobně neobstojí ani argument, že stěžovatel námitky žalobkyně vypořádal v řízení o odvolání. Procesní práva slouží k zaručení spravedlivého procesu i v prvostupňovém řízení a žalobkyni mělo být umožněno je uplatnit. Okolnost, že stěžovatel námitky nakonec neshledal důvodnými, nemůže závažné procesní pochybení napravit, a krajský soud tedy postupoval správně, jestliže zrušil rozhodnutí stěžovatele.

Podle § 115 odst. 4 stavebního zákona „[s]tavební povolení pozbývá platnosti, jestliže stavba nebyla zahájena do 2 let ode dne, kdy nabylo právní moci. Dobu platnosti stavebního povolení může stavební úřad prodloužit na odůvodněnou žádost stavebníka podanou před jejím uplynutím. Podáním žádosti se staví běh lhůty platnosti stavebního povolení.“

K námitce stěžovatele, že oba správní orgány nebyly povinny se zabývat otázkou výskytu snovačky červenonohé, lze uvést, že Nejvyšší právní soud již v rozsudku ze dne 26. 9. 2012, č. j. 9 As 74/2012 - 39, dovodil, že „[ú]čelem časového omezení je, aby bylo se stavbou započato v aktuálním, reálném čase. Jedině tak lze eliminovat nežádoucí důsledky plynutí času, kdy by bylo možno postavit stavbu např. po deseti či dvaceti letech od získání stavebního povolení, ačkoli se již mohly zásadním způsobem změnit např. podmínky v území či požadavky na projektovou dokumentaci a technické parametry u mnohých staveb. V tom je potřeba spatřovat hlavní smysl a účel omezení platnosti stavebního povolení, které ovšem lze v odůvodněných případech prolomit a platnost stavebního povolení prodloužit. Ustanovení § 115 odst. 4 stavebního zákona přitom parametry pro případné prodloužení platnosti stavebního povolení nijak nespecifikuje a prodloužení váže pouze na odůvodněnou žádost stavebníka a na správní uvážení stavebního úřadu vyjádřeného v předmětném paragrafu dikcí „může... prodloužit“. Rozhodnutí ve věci žádosti o prodloužení platnosti stavebního povolení je výsledkem samostatné a poměrně široké správní úvahy stavebního úřadu podmíněné žádostí stavebníka. Nejedná se o pokračování či prodloužení stavebního řízení, které bylo ukončeno vydáním pravomocného stavebního povolení, přestože je jasné, že probíhá ve věcné souvislosti a časové návaznosti na pravomocné stavební povolení. Je proto nezbytné z takového stavebního povolení vycházet, a to i s ohledem na požadavek právní jistoty a tzv. presumpci správnosti správních aktů, na kterou správně upozornil již krajský soud. Každý správní akt je totiž třeba považovat za správný a závazný, dokud jej příslušný orgán (správní orgán, event. soud) nezbaví svým výrokem závaznosti, tj. pokud jej nezmění nebo nezruší, a to v právem předepsané proceduře.“

Jak vyplývá z citovaného rozsudku, není řízení o prodloužení platnosti stavebního povolení řízením ryze formálním, které by vedlo k automatickému prodlužování platnosti stavebního povolení. Naopak stavební úřad je v tomto řízení povinen důsledně zhodnotit,

zda nenastala taková změna poměrů, která by bránila realizaci záměru. Nejvyšší správní soud nesouhlasí s názorem stěžovatele, že stavební úřad nepochybil, pokud se nezabýval otázkou výskytu snovačky červenonohé, respektive uvedl, že tato otázka není v řízení o prodloužení stavebního povolení posouditelná. Jak vyplývá ze znění § 115 odst. 4 stavebního zákona, je stavební úřad povinen posoudit aktuální situaci v území za účelem zjištění, zda je možné stavbu stále realizovat, a to zejména s přihlédnutím k námitkám účastníků řízení a ochraně veřejných zájmů. Jak správně upozornil krajský soud, řízení o prodloužení stavebního povolení není pokračováním stavebního řízení a nelze v něm posoudit, zda zde již v době rozhodování o stavebním povolení byly překážky pro vydání rozhodnutí, jímž se stavba povoluje. Proto stavební úřad nebyl povinen v tomto řízení zjišťovat, zda se na předmětných pozemcích snovačka červenonohá vyskytovala již v době, kdy probíhalo stavební řízení. Nicméně souhlasně s krajským soudem lze uvést, že stavební úřad musí k námitce účastníka řízení posoudit, zda nenastaly okolnosti či zásadní změna okolností bránící stavbě. Žalovaný měl tedy posoudit, zda se na území nachází snovačka červenonohá a případně, zda by její případný výskyt bránil prodloužení platnosti stavebního povolení či nikoliv. Tím, že stěžovatel námitku žalobkyně vypořádal bez bližší argumentace, napadené rozhodnutí zatížil nepřezkoumatelností. Kasační námitka, že tuto otázku stěžovatel nebyl povinen řešit, je tak nedůvodná.

Nad rámec uvedeného pak Nejvyšší správní soud doplňuje, že žalobkyně doložila podnět podaný základní organizací ke Krajskému úřadu Středočeského kraje, odboru životního prostředí, aby prošetřil, zda se na předmětných pozemcích nachází snovačka červenonohá. Krajský úřad tento podnět postoupil Městskému úřadu Brandýs nad Labem - Stará Boleslav, odboru životního prostředí, který by měl ve věci učinit příslušné úkony.

Nejvyšší správní soud z obsahu spisu krajského soudu zjistil, že ten nevyrozuměl o probíhajícím řízení další účastníky správního řízení odlišné od žalobkyně (s výjimkou stavebníka města Brandýs nad Labem - Stará Boleslav), čímž řízení zatížil vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Přesto Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu nezrušil, protože zmíněné okolnosti nemohly ovlivnit zákonnost rozsudku. Nejvyšší správní soud totiž již dříve v rozsudku ze dne 21. 12. 2005, č. j. 1 As 39/2004 - 75 uvedl, že „(...) se dále zabýval obsahem kasační stížnosti stěžovatele E. D., a. s. a shledal, že městský soud zatížil řízení vadou, když v rozporu s § 34 odst. 2 s. ř. s. nevyzval stěžovatele, aby jakožto stavebník a investor (a tedy účastník správního řízení) ve stanovené lhůtě oznámil, zda bude v řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení, a zamezil tak jeho účasti na předmětném řízení. (...) Tato vada však v daném případě neměla vliv na zákonnost napadeného rozsudku, a to kvůli nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného (viz výše). Městský soud zrušil toto rozhodnutí sice k žalobním bodům, jak však vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. č. 272/2004, č. 359/2004, č. 523/2005 Sb. NSS), trpí-li rozhodnutí správního orgánu tak závažnou vadou řízení, která brání jeho přezkoumání soudem v mezích žalobních bodů (§ 76 odst. 1 s. ř. s.), zruší soud rozsudkem napadené rozhodnutí pro vady řízení i bez návrhu. Závažnou vadou řízení je dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. též nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů, k této vadě by tudíž městský soud přihlédl z úřední povinnosti, tedy i tehdy, pokud by žaloba na takové vady nepoukazovala. Z toho plyne, že i kdyby stěžovateli bylo umožněno uplatňovat v řízení před soudem práva osoby zúčastněné na řízení, nemělo by to s ohledem na výše uvedené vliv na výsledek řízení, došlo by taktéž ke zrušení předmětného rozhodnutí. Procesní práva stěžovatele

pokračování

tak sice byla dotčena, avšak nikoli v míře ovlivňující zákonnost napadeného rozsudku.“ Jelikož Nejvyšší správní soud souhlasí s postupem krajského soudu, který rozhodnutí stěžovatele zrušil pro nepřezkoumatelnost ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a závažnou procesní vadu ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., rozsudek krajského soudu nezrušil, neboť případné uplatnění práv osob zúčastněných na řízení by nemohlo mít vliv na výsledek řízení, neboť krajský soud by i při uplatnění námitek osob zúčastněných na řízení musel rozhodnutí stěžovatele zrušit.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

Žalobkyně měla v řízení před Nejvyšším správním soudem plný úspěch, a proto zdejší soud podle § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil stěžovateli povinnost zaplatit žalobkyni do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám její zástupkyně náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 6.800 Kč, která se skládá z částky 6.200 Kč za dva úkony právní služby ve výši 3.100 Kč (příprava a převzetí zastoupení a vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 23. 11. 2015 podle § 9 odst. 2 ve spojení s § 7 a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů), z částky 2 x 300 Kč jako režijního paušálu (§ 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. prosince 2015

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu